

BYGDARLÍV ER BALSAM FYRI SÁLINA

TAÐ ER **STÓRUR** MUNUR Á AT BÚGVA Í **HAVN** OG Á BYGDINI
SKÆLINGI. – HETTA ER **BALSAM** FYRI SÁLINA, SIGUR HAVNARDAMAN
DURITA T. POULSEN, SUM STÓRTRÍVIST Í LÍTLU BYGDINI

BYGDARLÍV

Rannvá G. Fossaberg
rannva@sosialurin.fo

Durita T. Poulsen er 26 ára gomul og hevur seinastu fimm árin búið á Skælingi, har tað í lötuni búgva sekstan fólk. Hóast hon øll barna-og ungdómsárin búið í Havn, saknar hon ikki hektiska stórbýarlívið, sum hon heldur, hoyrir Havnini til.

– Í Havnini hava øll ringa tíð og alt ov nógv at gera. Á Skælingi verður ferðin automatiskt sett niður, sigur Durita T. Poulsen, sum býr á Skælingi saman við sjeikinum og trimum børnum.

Einki stress

Fyri Duritu T. Poulsen eru tað fleiri fyrimunir við at búgva í eini lítlari bygd sum Skælingi, men fyrst og fremst er tað friðurin, sum valdar á Skælingi, ið henni dámar best.

– Á Skælingi fær eingin stress, tí her skulu vit ikki renna úr einum handli í ein annan, børnini kunnu spæla frítt, og ferðin er bara ikki eins høg, og hon er í Havnini, sigur Durita T. Poulsen. Hon er í lötuni heima við yngsta soninum, sum er eitt ára gamal. Hon heldur, at øll áttu at roynt at búið á bygd.

– Her er ein deiligur friður, sum ger, at tú brúkar allar sansir og lærir at seta prís upp á náttúruna. Fyrr kundi eg gott finna uppá at blaka okkurt pappír niður á vegin, men tað hevði eg ikki funnið uppá í dag, tí

nú dugi eg at siggja, hvat tað ger við umhvørvið, greiðir Durita frá. Hóast hon til tíðir heldur tað vera keðiligt, at eingin handil er í nærumhvørvinum, so heldur hon, at tað kortini eisini hevur onkran fyrimum.

– Í Havn fór eg rættiliga ofta til handils, tí tað var altíð okkurt, sum manglaði. Í dag fara vit einaferð hvørja viku til handils í Havn, har vit so keyps stórt inn. Og av tí at eingin handil er á Skælingi, sleppa vit undan at fara til handils fyri at keypa nakrar fáar vørurfleiri ferðir um dagin, sigur hon.

Keðir seg ikki

Sambært Duritu er tað tó ikki ein og hvør, ið kann búgva í eini bygd sum Skælingi, tí skalt tú trívast á einum lítlum stað, er umráðandi, at tú ert áhugaður í bygdarlívinum og øllum tí, ið hartil hoyrir.

– Her er bygdasligt, og ein stórir partur av tíðini fer til bóndalív, og tímir tú ikki alt tað, so kann verða torført at trívast, sigur hon. Henni dámar væl at fáast við hundar, gæs, seyð og slakt. Harafturat hava tey trý ross, sum eisini fara við nógvum tíð. Javnan verður hon spurð av vinfólkunum, hvat hon fær tíðina at ganga við á Skælingi.

– Eg eri komin inn í eina bóndafamilju, so vit hava altíð úr at gera við kúratúrnum. Mær dámar eisini væl at gera mat og geri ofta rullipylsu og blóðmør, so tí fer tíðin eisini við, sigur Durita T. Poulsen, sum ofta hevur

vitjan av familju og vinfólki úr Havn og aðrastaðni.

– Vit hava rættiliga ofta gestir, og eg haldi, at teimum dámar avbera væl at koma her og njóta friðin. Serliga tey, sum hava børn, halda hetta vera eitt fantastiskt stað, tí her skulu vit ikki hugsa um bilar og tættu ferðslu, sigur hon.

Veðri og bilur stóran týðning

Eitt, sum tey harafturímóti mugu hugsa um, er veðrið. Serliga um veturin kann tað verða trupult at búgva á Skælingi.

– Onkuntíð hava vit verið inni kavað, og vegurin til bygdina er ikki ruddaður fyri kava fyrr enn á middegi. Tá hugsi eg altíð, at bara eingin gerst álvarsliga sjúk, sigur Durita, sum vísir á, at hon neyvan hevði trívist so væl á Skælingi, um tey ikki høvdu bil.

– Eg hugsi ikki so nógv um, at eg altíð má av bygdini, tá eg skal okkurt ørindi, til dømis til handils. At koyra til Havnar tekur umleið hálvan tíma, og tað er einki í dag, sigur Durita. Hon plagar eisini at fara til Vestmanna og í Vágur at gera ørindi.

– Av tí at vit hava bil, so kunnu vit fara hagar, vit vilja, og tá vit vilja. Á tann hátt kenna vit okkum ikki avbyrgd á nakran hátt, sigur Durita T. Poulsen, sum tó viðgongur, at tað til tíðir kann vera irriterandi at vera noydd at koyra allan vegin til Havnar, um tey til dømis ynskja at fara út at eta. At keypa heitan mat heimvið, kann eisini verða trupult.

– Vit hava sum so ikki møguleika fyri at keypa take-away, tí maturin er kólnaður, áðrenn vit koma aftur á Skæling, men so geri eg bara eina góða heimagjörda pitsa ístaðin, og tað er ofta líka so gott, sigur hon við einum brosi.

Útsjónd ongan týðning

Bygdarlívið á Skælingi hevur sambært Duritu T. Poulsen eisini tann fyrimunin, at einum ikki nýtist at hugsa stórvegis um klæðir, hár og make-up.

– Tá eg velji klæðir um morgunin, hugsi eg fyrst og fremst praktiskt. Tað skulu vera klæðir, ið eg kann vera í, meðan eg gevi kúratúrnum, fari ein túr á rossabaki, ella tá eg spæli við børnini úti í bønnum, sigur Durita T. Poulsen, sum heldur tað vera deiligt, ikki at hugsa so nógv um útsjóndina.

– Eg havi ongantið hugsað serliga nógv um klæðnamóta ella hár, so hetta passar mær framúr væl. Men fari eg av bygdini til handils ella í onkra veitslu, tá eri eg sum flest onnur konufólk og geri eitt sindur burtúr, sigur hon. Og tað er millum annað hetta, at sleppa undan at hugsa stórvegis um útsjóndina og at kunna liva so tætt upp á náttúruna, sum Durita T. Poulsen virðismetir allarmest.

– Lívið á bygd er einki minni enn balsam fyri sálina, tí her kanst tú veruliga kobla frá í einum fantastiskum umhvørvi, sigur Durita T. Poulsen.